

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

ARTICULUS II.

De distinctione Angelorum.

SUMMARIUM.

1. Status questionis.
2. De falso omnes specie distinguuntur.
3. Implicat illos solo numero distingui.
4. Disparitas inter Angelos, & animas separatas.
5. Calumnia obiecta depellitur.
6. Immultiplicabilitas numerica Angelorum est ex statu medio inter perfectum & imperfectum.
7. Accidentia spiritualia individuuntur à Subiecto Spiritualis.
8. Exponitur locus D. Thoma & SS. PP.
9. Multitudo Angelorum non excedit numerum omnium individuatorum corporeorum.
10. Excedit numerum specierum corporearum.
11. Item numerum hominum.
12. Exponitur locus Psal. 109. Implebit ruinas.

§. I.

An Angeli sint vel esse possint solo numero distincti?

1. **F**acile in hoc conveniunt DD. inter Angelos dari specificam distinctionem, ita ut saltem Angeli unius hierarchiæ vel ordinis specie distinguantur ab Angelis alterius ordinis aut hierarchiæ; cum enim mundi corporei & visibilis pulchritudinem specierum varietas commendat, non est credibile, eandem nobilissimam partem huius Universi, mundo spirituali, quem Angelicæ hierarchiæ constituunt, denegatam fuisse. Alia est questio, utrum omnes inter se specie de facto distinguantur, aut dentur aliqui, sintve possibiles, qui sub eadem specie infima solo numero sint distincti? ubi affirmativam docet Scotus in 2. dist. 3. q. 7. quem præter ejus Discipulos sequuntur Vasquez, Suarez, alique RR. Negativam tenet S. D. cum suis.
2. **CONCLUSIO.** Omnes Angeli sunt inter se specie distincti: & ne quidem per absolutam potentiam DEI solo numero multiplicari possunt. Ita D. Th. hic a. 4. & q. 57. act. 7. in quest. de Spirit. creat. a. 8. & alibi. Et 1. quidem pars: quod etsi non implicaret, Angelos intra eandem speciem solo numero multiplicari, id tamen de facto non contingere, Probatur hæc ratio. In Angelis cessat finis, quem in numerica multiplicatione natura intendit: ergo Angeli non distinguuntur solo numero. Antecedens probatur. finis numericae multiplicationis est, ut species rerum corruptibilium, quæ in uno non potest, in pluribus individuis conservetur; atque species Angeli, utpote incorruptibilis, in uno individuo conservatur: ergo.
3. Altera pars probatur ex fundamentis metaphysicis. In quibus idem est principium numericum & specificum, illa non possunt numericè multiplicari, quin simul multiplicentur specificè: sed in Angelis idem est principium numericum & specificum: ergo non possunt solo numero multiplicari, quin simul specie multiplicentur. Major patet ex terminis; quia sicut distinctio speci-

fica provenit ex aliquo principio specifico sic numerica ex principio numerico, unde si aliud non sit principium numericum, quam specificum, multiplicatio numerica hoc ipso multiplicatur principium specificum, & consequenter etiam distinctio specifica. Minor probatur. In Angelis tanquam formis per se subsistentibus sine materia, non potest aliud esse principium individuationis, quam ultimus gradus formalis: sed hoc simul est specificum, seu principium distinctionis specificæ: ergo in Angelis idem est principium numericae & specificæ distinctionis.

Ex quo patet disparitas inter distinctionem Angelorum, & animatarum separatarum, quæ tantum sint spirituales, tamen solo numero distinguuntur. Nempe ut S. D. supr. q. 3. a. 2. ad 3. forma, quæ sunt receptibiles in materia, individuuntur per materiam (saltem ut connotatam) illa autem forma, quæ non est receptibilis in materia, sed per se subsistens, ex hoc ipso individuatur, quod non potest recipi in alio. Individuatio namque formæ receptibilis in materia fit cum divisione naturæ tantum entitativa, & materiali, non etiam formali: necesse est, ut habeat principium materiale: ut verò individuatio formæ irreceptibilis in materia fit cum divisione etiam formali, quam forma, hoc ipso, quod sit per se subsistens, se sola prædicare potest ac debet.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Objicies primò, nostram assertionem nisi in solo fundamento, quod videlicet principium distinctionis numericæ sola sit materia quantitate signata, quod aliter non probatur, quin nudâ Authoritate Aristotelis, cujus authoritas planè nulla est, inquit De Kennis Cap. 4. §. 2.

Respondeo. Immeritò Doctore Angelico impingi, quod nudâ Aristotelis authoritate probet, principium distinctionis numericæ esse solum materiam signatam quantitate: quam enim fuit modestus in veterum authoritate veneranda, tum tubique solius in veritate per rationes profundissimas stabilienda. Rationem habes in probatone conclusionis.

Objicies secundò. Multiplicatio numerica vel repugnet Angelo ex ejus perfectione, vel ex imperfectione. Non ex imperfectione: quia convenit generabilibus & corruptibilibus: non etiam ex perfectione; quia natura Divina ipsamet est communicabilis, quamquam cum identitate numerica propter infinitam perfectionem: ergo alia omnis creatura, quæ non est infinitæ perfectionis, erit communicabilis cum divisione numerica.

Respondeo neque ex sola perfectione, neque ex sola imperfectione repugnare multiplicationem Angelorum numericam. Sed si Angelus comparatur ad Divinam essentiam, oritur ex imperfectione Angeli, quod absque divisione naturæ pluribus suppositis communicari non potest; sin comparatur ad alias substantias creatas, oritur

ex eius perfectione, quod eius essentia utpote tota forma materiae nescia, cum divisione natura pluribus individuis non sit communicabilis.

Obijctis tertio. Si numerica multiplicatio deberet haberi per materiam, Angelus non posset habere plures cognitiones solo numero distinctas: consequens est falsum.

Respondeo negando sequelam, ut enim forma substantialis per materiam, ita accidentia individuuantur per subjectum, sicque cognitiones Angelicae individuuantur a subjecto, non quidem nude considerato, sed prout connotat alias & alias partes temporis Angelici in vicem succedentes, atque ordine quodam suas operationes continet, de quo plura metaphysici.

Obijct. quartò. S. Th. Opusc. 16. Cap. 5. oppositum videtur asserere, dicens: *Dato, quod non esset de natura intellectus, quod multiplicaretur, non tamen propter hoc oporteret, quod intellectum multiplicari includeret contradictionem.* Sed eadem est ratio intellectus & Angeli: ergo non erit contradictio, si Angeli sub eadem specie multiplicentur.

Respondeo. D. Thomam illo loco plus non velle, quam malam esse consequentiam Averroistarum, contra quos ibi disputat, quia ex solo defectu naturalis potentiae inferebant, absolute repugnare & implicare multiplicatam intellectuum: velut ipse se explicat verbis sequentibus, quod non tamen dicimus propter propositum, sed magis ne hac argumentandi forma ad alia extendatur. Adde, si quando SS. PP. dicunt Angelos esse eisdem naturae, speciei, vel essentiae; explicandi sunt de specie subalterna, vel de essentia generice sumpta & composita naturae corporeae, non autem de specie infima.

§. III.

Multitudo Angelorum.

¶ Ceterum Angelorum numerum definiendi nullum est fundamentum: maximam tamen eorum multitudinem indicat S. Scriptura *Daniel. 7. & Apoc. 5.* ubi Angelorum DEO ministrantium numerus vocatur *milliamillium*. Restat solummodò dubium, primò an illorum multitudo excedat numerum omnium individuorum? Secundò an omnium saltem specierum sublunarium? Tertio an omnium hominum? Primum non videtur asserendum, quis enim sibi persuadeat, plures esse Angelos, quam grana arenae maris, tritici, milii &c. nec appareat alicujus momenti ratio, quae tantam multitudinem probet.

Ad 2. tamen & 3. quæsitum Respondeo affirmativè, & quòd numerus Angelorum excedat omnem multitudinem creaturarum specierum, congruentiam dat S. D. Quòd aliqua pars præcipua universi ac principaliter intenta est nobilior in modo & gradu essendi, tantò majorem solet habere excessum super alias vel in magnitudine, vel in multitudine: etenim corpora caelestia ceu incorruptibilia adeoque in modo essendi sublunariibus nobiliora, eadem in magnitudine incomparabiliter excedunt: quia etiam homo brutis omnibus in gradu essendi & vivendi præstat, ideo plura sunt individua hominum, quam species omnium bru-

torum. Sed Angelus in gradu essendi excedit omnes creaturas: ergo etiam omnes illarum species, cum magnitudine non possit (utpote ex parte quantitatis continuæ) multitudine excedit. Adde videri inconueniens & indecorum pulchritudini hujus universi, ut minor sit numerus specierum perfectissimarum, quam infimarum: cum itaque Angeli inter se specie distinguantur, erit major illorum numerus, quam omnium specierum aliarum.

Dixi notanter in probatione: *quòd aliqua pars Universi præcipua, & principaliter intenta est nobilior in modo & gradu essendi*, ne occurreres, hinc sequi, quòd in rerum natura plus auri debeat esse, quam ferri, plures aut majores lapides pretiosi, quam vulgares; quis enim dubitet, aurum & lapides pretiosos nobiliores esse, quam ferrum, &c. Non inquam, hoc sequitur, quia metalla & lapides pretiosi non sunt partes præcipuae Universi principaliter intentæ, nec sibi peculiarem gradum, modumve essendi vendicant: ut calum, homo, Angeli.

Quod etiam omnium hominum numerum excedant, colligitur ex Evangelica parabola ovis perditæ: ubi aliqui SS. PP. per nonaginta novem oves totam Angelorum multitudinem; per centesimam verò solam humanam naturae speciem intelligunt, idque non obscure innunt, longè majorem esse Angelorum numerum, quam omnium hominum. Deinde juxta communem PP. & Theologorum cuilibet hominum suis proprius Angelus in custodiam deputatur ex infima hierarchia, imò plerisque ex infimo ordine Angelorum. Cum igitur plures hierarchiæ, ordinisque supersint, necesse est Angelicam multitudinem supra humanam pene innumerabiliter excrecere.

Oppones tamen. Decima pars hominum est in tanto numero, in quanto pars tertia Angelorum: ergo major est numerus hominum, quam Angelorum. Antecedens probatur. Homines salvandi vix sunt decima, imò centesima pars hominum, juxta illud: *multi vocati, pauci verò electi*. Sed homines salvandi adæquant tertiam partem Angelorum: tot enim salvabuntur ex hominibus, quot ceciderunt ex Angelis, prout insinuat D. Bernardus in *Cant. Sermon. 68.* convenienter ad illud *Psalm. 109. implebit ruinas*: Sed tertia pars Angelorum cecidit: ita quippe videtur affirmari *Apoc. c. 14. n. 4.* cum dicitur, *Draconis (Luciferi) cauda traxisse tertiam partem stellarum, h. e. Angelorum.*

Respondeo negando antecedens, & minorem probationis. Locus *Psalmi* minimè facit in contrarium, ut enim taceam, quòd *implere ruinas* Euthemius litteraliter explicat apud *Tirinum*; *faciet ruinas, & stragem multorum*: Locus ille, quantumvis de Angelorum lapsorum reparanda sede deberet intelligi, tamen non esset intelligendus de implendis ruinis juxta arithmeticae commensurationem numeri ad numerum, sed de elevatione hominis in beatitudinem supernaturalem, à qua rebelles Angeli exciderant. Ad alterum quoque locum ex *Apoc.* desumptum Respondeo, *Draconis nomine* veriùs & communiùs intelligi *Anti-Christum*, qui tertiam partem h. e. ingentem numerum etiam Principum & eximiorum in-